

Ἡ πρυτανικὴ αὐτοῦ λογοδοσία (1888) δεικνύει οὐ μόνον τὸν πονοῦντα τὸ Πανεπιστήμιον ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμπνευσμένον συγγραφέα.

Διετέλεσε τῷ 1863 ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ὁ τρηρὸς θεράπων τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ταῖς Μούσαις εὑρισκεν ἀνάπαυσιν ἀλλὰ καὶ νέας δυνάμεις διὰ τὸ πολυάσχολον ἔργον του. Τὰ φιλολογικὰ αὐτοῦ πάρεργα εἰς 3 τόμους, ἐν οἷς τὸ πανηγύρι τοῦ Ὀλύμπου, αἱ ἀλκαϊκαὶ ᾠδαὶ (1881) καὶ αἱ μεταφράσεις τοῦ Νάθαν τοῦ σοφοῦ τοῦ Λέσσιγκ (Ἀθῆναι 1880) καὶ τῆς Μαρίας Στούαρτ, τοῦ Σίλλερ (1882), δεικνύουσι τὸν ἐμπνευσμένον ποιητὴν, ὅστις καὶ ὡς κριτῆς ἐξαιρέτως διεκρίθη κατὰ τὸ Βουτσιναιῖον καὶ Οἰκονόμειον ποιητικὸν ἀγώνισμα.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρακτικὸς καὶ φιλόανθρωπος ἰατρὸς ἐλάτρευετο ἐν Ἑλλάδι, ἰδίως ἐν Πειραιεῖ, ἐν ᾧ κατόκει, καὶ οὐ τὸ Ζάννειον νοσοκομεῖον διηύθυνε μέχρι τοῦ θανάτου του (8 Ἀπριλίου 1893).

4. **Νικόλαος Γ. Μανκᾶς**, ὁ κατόπιν καθηγητῆς τῆς Παθολογικῆς κλινικῆς ἐξελέγη καθηγητῆς τῆς φαρμακολογίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀφεντούλη, διδάξας τὸ μάθημα μέχρι τοῦ 1902.

5. **Νικόλαος Καλλικούνης**. Ἐγεννήθη ἐν Νησίῳ (Μεσσηνίας) τῇ 4 Δεκεμβρίου 1862. Τῷ 1885 ἐγένετο διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶτα δ' ἀπήλθεν εἰς Μομπελιὲ καὶ Παρισίους πρὸς εὐρύτερας σπουδὰς. Ἐπιστρέψας εἰς Ἑλλάδα ἐγένετο ἐπιμελητῆς τῆς ὑπὸ τὸν καθηγητὴν Καραμήτσαν Παθολογικῆς Κλινικῆς, ὑφηγητῆς τῷ 1896 καὶ τέλος καθηγητῆς τῆς Πειραματικῆς Φαρμακολογίας τῷ 1901. Ἀπέθανεν τῷ 1922 ἐξ ὄγκου τοῦ μεσαυλίου,

Κυριώτεροι τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἐργασιῶν εἶναι :

1) Κλινικὴ παθολογία καὶ θεραπευτικὴ εἰς 4 τόμους, 1912—14.

2) Περὶ ὁροθεραπείας. (Γαλλ.), Παρίσι 1889 καὶ ἐν μεταφράσει ὑπὸ Σ. Ζωγραφίδου 1900.

3) Περὶ φυματιώσεως (1890).

4) Ὑστερικο-ἐπιληπτικοὶ παροξυσμοί, 1894.

6. Τοῦτον διεδέχθη ὁ **Σπυρίδων Δοντᾶς** ἐκλεγείς τακτικὸς καθηγητῆς τοῦ μαθήματος τῆς Φαρμακολογίας, ἣν ἐδίδαξεν μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1928, ὁπότεν, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, κατέλαβε τὴν ἑδραν τῆς φυσιολογίας.

7. **Γεώργιος Ἰωκείμογλου**. Ἐγεννήθη τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1887 ἐν Κούλα (Ἀϊδινίου). Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς ἐπεράτωσεν ἐν Σμύρνῃ, εἶτα δὲ (1905) ἐνεγράφη ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, ὅπου καὶ ἐφοίτησε μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1910, ὅτε ἔτυχε τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος. Κατὰ τὰ ἔτη 1911—1913 ἐπεδόθη εἰς εἰδικωτέραν σπουδὴν τῆς Χημείας ἐν τῷ Χημικῷ Ἐργαστηρίῳ τοῦ Καθηγητοῦ Emil Fischer καὶ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1913 ὑπέστη τὰς εἰδικὰς ἐξετάσεις τοῦ ἐργαστηρίου τούτου. Κατὰ Μάιον τοῦ 1913

